

Eni posedajo pred malimi ekrani ali po gostilnah, on pa kolesari in planinari Prvi Slovenec sklenil Tour de France

Ivan Župec prekolesaril Tour de France - Lani s kolesom na Mont Blanc - Rad ima tudi gore

Ivan Župec je nenavaden človek, odvisno od tega pač, koliko se vam zdi nenavadna njegova ljubezen do kolesarjenja in planinarjenja. Kdo navsezadnje pa takole za dobro jutro ali po kosilu prekolesari dobrih sto kilometrov, kolikor jih je od Maribora do Dravograda in nazaj, potem pa še peš na Pohorje? A ta "zasvojenost" je nekaj podobnega kot ure in ure sedenja pred televizijo, računalnikom po gostinskih lokalih, bo rekel Župec. Bil je na vrhovih mnogih gora, s kolesom pa je prevozil tisoče kilometrov. Kot prvi Slovenec je prekolesaril tudi legendarni Tour de France.

Kdo ne pozna legendarne kolesarske dirke, najdirke, dirke presežnikov, ki vsako leto za tri tedne priklene pred televizijske ekrane milijone privrženca kolesarskega športa po vsem svetu? Ivek Župec je lani ob številnih kolesarskih kilometrih opravil še eno zanimivo turo - s kolesom se je odpravil na Mont Blanc, najvišji vrh v Alpah. 1200 kilometrov dolgo pot od Benedikta do Chamonixa je s prijateljem prevozil v štirih dneh in pol, kljub temu da jima vreme ni bilo najbolj naklonjeno. In nato še peš na streho Alp! Od tam se vidi daleč po Franciji, deželi dirke Tour de France, in tam se je tudi porodila ideja, da bi nekoč prevozil legendarno dirko. Seveda je nemogoče, da bi se navadni smrtniki udeležili dirke kot profesionalci, a prevozi jo lahko vsak, ki ima željo in je tega seveda sposoben. Takrat so se pričeli načrtni treningi, ki so ga pripeljali do uresničitve načrta.

V vročih dneh je bilo treba redno "tankati".

"Tour de France mi kot kolesarju pomeni največ, kar je mogoče v tem športu, saj kot najtežja dirka na svetu zaseda prvo mesto med vrsto znanih kolesarskih dirk. Večina najboljših kolesarjev se vsako leto udeleži te dirke. To je torej tradicija in legenda, ki sem jo tudi jaz želel izkusiti," pravi Ivek.

Po sedem, osem ur na kolesu

Francija je zelo razgibana in na Touru je kar sedem gorskih etap s številnimi vzponi in spusti ter celotno dolžino 3361 kilometrov. V nekaterih etapah se kolesarji povzpnejo čez skoraj 2000 metrov visoke prelaze.

"Po lanskem kolesarsko-pohodnem vzponu na Mont Blanc sem pričel resno razmišljati, da bi Tour samostojno prevozil. Priprave so bile precej intenzivne, manj kot sto kilometrov na dan skoraj nisem opravil. Cilj je bil prevoziti Tour, ni pa bila pomembna hitrost, čas; le da prevozim vse etape v enakem številu dni, kakor kolesarji na dirki."

V Nantesu; vožnja skozi mesta je bila zapletena.

Ivek se je odpravil na pot nekaj dni pred tekmovalci. Tako se je izognil gneči, kljub vsemu pa je povsod ob poti naletel na sledove, ki kažejo, da tam že leta poteka legendarna dirka. "Večinoma sem vozil sam, le v nekaterih gorskih etapah sem imel nekaj spremljevalcev, ki pa so izbrali krajše etape.

Ves čas pa me je z avtomobilom spremljala sestra Sabina, za kar sem ji nadvse hvaležen. Povprečno sem vozil sedem do osem ur dnevno. Ob tem je ostalo še nekaj časa za kakšen ogled. Predvsem v večjih mestih je bilo videti veliko reklam za Tour, največ v bližini Pariza. Na cestah je veliko napisov, zlasti imen najbolj slavnih tekmovalcev."

Nekaj je bilo težav z orientacijo in zaradi gneče na cestah, saj je ponekod trasa dirke speljana skozi mestno središče, ki pa ga nedirko seveda zaprejo za promet. Kljub vsemu je prevozil celotno pot v 22 dneh, enako kot tekmovalci, ki so startali nekaj dni za njim.

"1. julija sem startal, za celotno dolžino sem potreboval 130 ur kolesarjenja, dosegel sem povprečno hitrost nekaj čez 24 kilometrov na uro. Za primerjavo: za kasnejšim zmagovalcem Armstrongom sem zaostal za okoli 40 ur."

Na srečo brez padcev

Posebni zapleti v Franciji ni bilo, le nekaj predrtih zračnic, nekajkrat je bilo treba zamenjati zavorne gumice. Kaj pa padci? "Spusti so bili zelo nevarni, vendar so dobro zaščiteni. V ovinkih so bale slame, tako da bi ob padcu pristal na mehkem. A nisem padal. Na začetku me je nekaj dni oviral dež, a je bilo to boljše od poznejše vročine, ki me je ovirala predvsem v gorskih etapah. Potrebno je veliko tekočine, da telo ne dehidrira. Najlepša je bila 17. etapa, ki poteka po ravnini. Okoli 200 kilometrov, veter mi je pihal v hrbet... To je bila najlepša in najlažja etapa. Zame je bila najtežja 16. etapa, ki je imela sicer le dva vzpona, vendar sta bila zelo dolga, čez 20 kilometrov, in tudi utrujen sem že bil."

Tako je kot prvi Slovenec prevozil vse etape Toura. Na dirki sicer vselej sodeluje tudi kdo od slovenskih profesionalnih kolesarjev, vendar še nobeden od njih ni končal dirke. Seveda je razlika, ali voziš na čas ali pa je poglavitni cilj končati dirko, a prekolesariti celoten Tour, še posebno v enakem številu dni kakor najboljši kolesarji na svetu, je dejanje vredno občudovanja.

Tudi na vrhove

A pot se za Iveka in Sabino Župec na cilju Toura še ni končala. Odpravila sta se še pod Mont Blanc. Najprej skupaj do 3400 m, kasneje pa je Ivek spremljal na vrh gore prijateljice iz Belgije in Nove Zelandije. Tako je svoj "tour" ponovno zaključil na najvišjem vrhu Alp. Pred tem pa se je še okopal v Atlantiku.

Sicer pa je Ivek spoznal še nekaj gora po svetu. Lansko zimo smo se skupaj odpravili v Južno Ameriko, kjer je bila naš cilj Aconcagua, najvišji vrh obeh Amerik. Tako sva se pravzaprav spoznala. Bili smo uspešni in tudi Ivek je stopil na njen vrh, 6960 m visoko. Med pripravami za Ande se je pozimi kar nekajkrat odpravil na Triglav in nekatere druge vrhove. Izredna volja in samodisciplina sta tisto, kar običajne ljudi loči od Iveka. Lahko bi mu rekli kar vrhunski rekreativec.

Sicer pa se občasno udeleži tudi kakšne prave kolesarske dirke, celo za državno prvenstvo, in dosega uvrstitve med deseterico, kar je za rekreativca med ekipnimi kolesarji odličen rezultat. Pohorje je eden od njegovih najbolj priljubljenih poligonov. Asfaltna cesta za kolesarske vzpone, pohodniške poti za vzpone brez kolesa. To je zanj sicer le malo daljši sprehod, a kljub vsemu del priprav za nadaljnje cilje.

"Po vrnitvi iz Francije sem sicer postavil kolo na stran za nekaj dni, vendar se je hitro spet oglasil notranji klic, da je treba na kolo. Sedaj treniram nekoliko drugače, predvsem hitrost in prevozim nekaj manj kilometrov. To so bolj gorske ture. Cilji pa... Se bo že našlo kaj zanimivega!" Bolj po tiho mi je priznal, da bi nekoč rad prevozil dirko čez Ameriko. Okoli 5000 kilometrov, in to skoraj neprekinjeno. Vsekakor izreden dosežek za vsakogar, ki pride na cilj. A brez sponzorjev seveda ne bo šlo, saj so stroški precej veliki. "Letos mi je veliko pomagal predvsem direktor Zavoda Hrastovec Josip Lukač, ki mi je odobril dopust. Prav tako ne bi šlo brez sestre Sabine, ki je kot spremljevalka zelo dobro opravila svoje delo. S sredstvi in opremo so ga podprli Občina Benedikt, Občina Lenart, Kolesarski klub Lenart, Radenska Rog, Perutnina Ptuj in Zidarstvo Bernjak Stanko; ob tej priložnosti se jim iskreno zahvaljujem!"

Jeseni bodo tudi najvztrajnejši kolesarji morali pospraviti kolesa, vendar za Iveka "sezona" nikoli ni končana. Spet pridejo na vrsto hribi, ki jih bo počasi prekril sneg, zlasti zimske ture. Ciljev pač nikoli ne zmanjka.

Ivo Župec na prelazu Col d'Aspin

Boris Strmšek